

на его бѣдность, со временемъ станеть обильнымъ источникомъ для точнаго опредѣленія проетническаго состоянія тюркскаго языка и вмѣстѣ съ тѣмъ явится важнымъ источникомъ для строгой научной классификаціи древнѣйшихъ и позднѣйшихъ тюркскихъ племенъ, ждалъ я съ крайнимъ нетерпѣніемъ, что бы кто нибудь занялся основательнѣе изслѣдованіемъ этой интересной лингвистической реликвіи“ (р. 120).

И така подбуденъ отъ едно *тъмно предчувствие* за голѣмата важность на чувашкото нарѣчїе, Куникъ почналъ да се замисля и върху отношението на чувашитѣ къмъ измрѣлитѣ камски българи и колкото повече мислеть, толкова повече се убѣждавалъ, че въ чувашитѣ ще намеримъ „если не остатки такъ называемыхъ бѣлыхъ или серебряныхъ болгаръ (Камскихъ Болгаръ), то все же одну изъ тюркскихъ отраслей, къ которой принадлежали и жители болгарскаго ханства на срднемъ Поволжїѣ, а также убѣждался въ томъ, что когда нибудь при помощи чувашскаго языка, равно какъ при пособїи встрѣчающихся еще и до настоящаго времени въ землѣ чувашей именъ собственныхъ и топографическихъ названій, ученые внесуть свѣтъ въ область изученія древнетюркскаго элемента, замѣчаемаго у хазано-болгаръ на Дунаѣ, у Черныхъ болгаръ на Кубани, у Хазаръ и у другихъ незначительныхъ тюркскихъ племенъ, извѣстныхъ намъ почти только по однимъ русскимъ лѣтописямъ“.

Най-сетнѣ откритието отъ Попова *именикъ* измѣнилъ неговото прѣдположение въ твърда увѣренность. „При первомъ же взглядѣ на этотъ именикъ разобрать я при помощи давно уже мнѣ извѣстныхъ числительныхъ именъ чувашскаго языка многія изъ этихъ послѣднихъ загадочныхъ числительныхъ именъ. При ближайшемъ сравненїи этихъ болгарскихъ чиселъ съ числами якутовъ, османовъ (восточныхъ тюрковъ итд.) встрѣтилось поразительное сходство въ звуковомъ отношенїи, но въ то же время встрѣтились и значительныя различїя“ (р. 121).

Ползувайки се отъ една щастлива случайность, именно че тъкмо по онова врѣме единъ отъ най-добритѣ познавачи на турскитѣ нарѣчїя въ Русїя, В. Радловъ, изслѣдвалъ пѣкои сибирски татарски диалекти, Куникъ не забвѣилъ да го запознае още въ 1866 година съ откритието на Попова и съ своето „было опредѣленіе на това откритіе“, и Радловъ му изпратилъ прѣвъ февруари 1867 год. сравнителна таблица на разнитѣ турски нарѣчїя, благодарение на която цѣлата работа можала значително да се изясни. Въ сщцото врѣме той съобщилъ както на петербургскитѣ така и на казанскитѣ, московскитѣ и парискитѣ учени, че ключотъ къмъ числителнитѣ имена въ именника е откритъ. Но тъй като въ течение на цѣли десеть години не се намѣрилъ никой, да отпѣни неговото съобщение, Куникъ се рѣшилъ, да напечата анализа на прабългарскитѣ числителни, както му го изпратилъ Радловъ отъ Барнауль (10 февр. 1867 год.).¹⁾ р. 138 и слѣд.

¹⁾ Отъ Куника (ал-Бекри) узнаваме между друго че билъ се отнесьалъ и къмъ Гильфердинга, още когато той билъ наченалъ да печата своята история на българитѣ и мислеть да намѣри въ именника слѣди отъ маджарския езикъ. „Я сообщилъ ему, что болгарскїя числительныя“